

Arrest

nr. 320 777 van 28 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient samen met zijn twee zussen een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Amman, Jordanië teneinde hun broer in België – aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend – te vervoegen.

Op 29 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van het visum, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen H. (...) E. (...) °01/01/2002, H. (...) H. (...) °01/01/2002 en H. (...) B. (...) °01/08/2006 teneinde hun vermoedelijke broer H. (...) Y. (...) in België te vervoegen.

Overwegende dat in zijn asielaanvraag van april 2022 Y. (...) melding maakt van de 3 betrokkenen maar met een andere leeftijd: zo zou B. (...) 25 jaar oud zijn in 2022 (wat overeenstemt met een geboortjaar 1997), H. (...) 18 jaar oud in 2022 (wat overeenstemt met een geboortjaar 2004) en E. (...) 20 jaar in 2022

(geboortjaar 2002). In geen geval wordt melding gemaakt dat de genaamde E. (...) en H. (...) een tweeling zouden zijn zoals de huidige visumaanvraag doet geloven.

De problemen inzake de leeftijden van betrokkenen vinden we ook terug in de asielaanvraag van G. (...), zus van Y. (...) die tevens een asielaanvraag indiende in België. Deze verklaarde in 2022 dat E. (...) 13 jaar oud was (geboren omstreeks 2009 aldus), B. (...) 25 jaar oud (geboren in 1997) en H. (...) 18 jaar oud (geboren in 2004).

Uit de beide asielaanvragen komt naar voren dat B. (...) duidelijk veel ouder is dan de huidige opgegeven leeftijd en dat voor H. (...) het omgekeerde zou gelden.

Beiden verklaren nergens dat H. (...) en E. (...) een tweeling is dit terwijl volgens de huidige visumaanvraag ze op dezelfde dag geboren zijn.

Wat betreft de leeftijd van Elias blijken er tevens grote verschillen in de verklaring van Y. (...) en deze van G. (...).

Conclusie: geen van de huidige opgegeven leeftijden lijken exact overeen te stemmen met de verklaringen van hun vermoedelijke broer en zus in België. Hierdoor kan de dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan te besluiten dat de vooropgestelde identiteiten niet naar waarheid kunnen geschat worden en mogelijk vals zijn. Zij beletten de dienst Vreemdelingenzaken de correcte identiteit - dit is naam en geboortedatum - van betrokken aanvragers te kunnen vaststellen.

Aangezien de identiteit van betrokkenen niet kan worden vastgesteld, wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9, 13 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 39 van de wetten op het gebruik van de taal in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet), van het hoorrecht, de kennelijke beoordelingsfout en de "beginselen van goed administratie en een eerlijke procedure". Ter adstruering van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing is gebaseerd op de artikelen 9 en 13 van de wet van 15.12.1980.

Volgens de tegenpartij,

"Geen van de huidige opgegeven leeftijden lijken exact overeen te stemmen met de verklaringen van hun vermoedelijke broer en zus in België. Hierdoor kan de dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan te besluiten dat de vooropgestelde identiteiten niet naar waarheid kunnen geschat worden en mogelijk vals zijn. Zij beletten de dienst Vreemdelingenzaken de correcte identiteit - dit is naam en geboortedatum - van betrokken aanvragers te kunnen vaststellen. Aangezien de identiteit van betrokkenen niet kan worden vastgesteld, wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd".

A. Over juridische teksten

Artikel 9 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 13 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na

de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

“§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

“§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De minister of zijn gemachtigde kan dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

“§ 6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen”.

Volgens artikel 62 § 2, eerste lid, van de wet van 15.12.1980,

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”.

De wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt in artikel 2 dat de administratieve handelingen van de administratieve autoriteiten bedoeld in artikel 1 het voorwerp moeten uitmaken van een formele motivering.

Overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29.07.1991 bestaat de vereiste motivering uit de indicatie in de akte van juridische en feitelijke overwegingen.

De rechtvaardiging moet adequaat, nauwkeurig en relevant zijn, d.w.z. beantwoorden aan de feiten, en mag in geen geval een loutere verklaring van subjectieve beoordeling zijn (CE, 07.06.1995, n°53.583; CE 05.07.1995, n° 54.317; CE 07.09.1995, n° 55.056; CE 16.01.1996, n° 57.531).

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling verankert een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en de acties van het slachtoffer (EHRM, 21.01.2021, MSS tegen België en Griekenland, § 218).

Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt dat:

1. “Eenieder heeft recht op bescherming van zijn persoonsgegevens.

2. “Deze gegevens moeten eerlijk worden verwerkt, voor bepaalde doeleinden en met toestemming van de betrokkene of op basis van een andere gerechtvaardigde grondslag waarin de wet voorziet”.

Il a été jugé que la disposition de l'article 8 de la Convention Eur. D.H. énonce une norme qui, en règle, est suffisamment précise et complète pour produire des effets directs dans l'ordre juridique belge (C.E., 25.09.1986, Pas., 1990, IX, 16 ; Cass., 19.09.1997, arr. Cass., 1997, 843).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

« L'article 8 de la Convention Européenne précitée ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur le territoire. Il incombe toutefois à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale » (CCE, n° 139.759, 26.02.2015) .

B. Betreffende de feiten

In dit geval is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd.

1) De bestreden beslissing is eveneens niet in overeenstemming met de artikelen 39 en volgende van de wetten van 18.07.1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Verrassend genoeg is de motivering van de beslissing om in beroep te gaan in het Nederlands geschreven, terwijl het gedeelte 'kennisgeving en beroep' in het Frans is geschreven.

Het document had in één en dezelfde taal moeten zijn geschreven.

In het onderhavige geval kiest verzoeker voor het Nederlands, gelet op de motivering van de beslissing waarvan het beroep in die taal is geschreven.

2) In het bestreden beslissing merkt de wederpartij dat op:

[...]

Terwijl de wederpartij zich ten onrechte uitsluitend baseert op de verklaringen van de broer van de verzoeker, Y. (...), in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in 2022.

Verzoeker kan en hoeft de verklaringen van zijn broer Y. (...) niet toe te lichten/verantwoorden.

De fouten of weglatingen die zijn broer maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de identiteit van zijn broer en zussen die in Irak achterbleven, doen er niet toe.

Het asielverhaal van Y. (...) werd in ieder geval voldoende geloofwaardig geacht om hem een verblijfsvergunning in België te verlenen.

Ter ondersteuning van de visumaanvraag heeft verzoeker alle relevante documenten ingediend waarmee zijn volledige identiteit kan worden vastgesteld.

Op grond van deze documenten kan niet worden betwist dat verzoeker op (...) 2002 in Nineveh (Irak) is geboren, de Iraakse nationaliteit heeft en de broer van Y. (...) is.

Het kan verzoeker op geen enkele wijze worden verweten dat zijn broer Y. (...) niet heeft vermeld dat hij en H. (...) een tweeling waren.

Uit de documenten van verzoeker blijkt dat H. (...) inderdaad zijn tweelingsister is.

3) De tegenpartij vindt dat ook:

[...]

Overwegende dat het wederom onjuist is dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de verklaringen van de zuster van de verzoeker, afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België.

Verzoeker heeft zijn identiteit gerechtvaardigd in zijn visumaanvraag. Het is noodzakelijk om rekening te houden met deze documenten die zijn afgegeven door de Iraakse autoriteiten.

In de bestreden beslissing trekt de wederpartij de authenticiteit van deze documenten niet in twijfel.

De tegenpartij kan de visumweigering dus niet rechtvaardigen op basis van verklaringen van een derde partij, zonder de overgelegde Iraakse documenten te onderzoeken of te betwisten.

4) De wederpartij beweert dat ook:

[...]

4.1. Overwegende dat de beslissing waartegen beroep wordt aangetekend niet voldoende is gemotiveerd uitsluitend op basis van de verklaringen van de broer en zus van de verzoeker.

De identiteit van de verzoeker blijkt uit de ingediende officiële Iraakse documenten.

Bovendien verwijt verzoeker de wederpartij dat zij hem niet in de gelegenheid heeft gesteld een toelichting te geven.

4.2. Als de tegenpartij ook maar de geringste twijfel had over de identiteit/familieband van de verzoeker met zijn broer Y. (...) in België, moest zij de verzoeker vooraf informeren en hem de tijd geven om te reageren

De wederpartij heeft verzoeker nooit om de geringste toelichting of het geringste aanvullend document gevraagd.

Pas na bekendmaking van de bestreden beslissing heeft verzoeker geconstateerd dat zijn visumaanvraag was afgewezen op grond van de in 2022 in zijn asielprocedure afgelegde verklaringen van zijn broer.

Verzoeker heeft zich nooit kunnen verantwoorden voordat de beslissing werd genomen; hij kon geen toegang krijgen tot de documenten die de vermeende verklaringen van zijn broer en zus in België rechtvaardigden.

Het recht van de verzoeker om te worden gehoord, als algemeen rechtsbeginsel, werd niet geëerbiedigd.

Bij twijfel had de tegenpartij ook gebruik kunnen maken van het DNA-onderzoek.

Zij heeft verzoeker en zijn broer Y. (...) echter nooit uitgenodigd om dit DNA-onderzoek uit te voeren.

De tegenpartij heeft ten onrechte de visumaanvraag van de verzoeker zonder de minste DNA-test afgewezen.

4.3. De bestreden beslissing is eveneens niet in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Door de visumweigering kan verzoeker zich niet bij zijn broer en zus in België voegen.

Het is in het belang van de verzoeker om zich bij zijn familie in België te voegen.

De bestreden beslissing is kennelijk onevenredig; die respecteert het recht van de verzoeker op een gezinsleven niet.

Verzoeker beroept zich terecht op respect voor zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Hij beweert zijn legitieme recht om bij zijn broer te wonen.

Het feit dat de tegenpartij de visumaanvraag weigert, zonder rekening te houden met de overgelegde documenten, vormt een onevenredige inmenging in het recht van de verzoeker op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

4.4. De bestreden beslissing is eveneens genomen in strijd met artikel 3 EVRM.

In zijn rapport uit 2022 maakt Amnesty International zich zorgen over de situatie in Irak.

« Sur fond d'instabilité politique et d'affrontements sporadiques entre des acteurs armés, des dizaines de personnes ont été tuées et des milliers d'autres sont venues s'ajouter aux 1,2 million de personnes déjà déplacées à l'intérieur du pays... Les signalements de violences fondées sur le genre se sont multipliés, tandis que les mesures de protection mises en place par l'État demeuraient minimales... »

<https://www.amnesty.org/fr/location/middle-east-and-north-africa/iraq/report-iraq/>

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd.

De middelen die worden genomen voor overtreding van de artikelen 9, 13 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 om uitdrukkelijke redenen van administratieve handelingen, de artikelen 3 en 8 van het EVRM, de artikelen 39 en volgende van de wetten van 19.07.1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, evenals de beginselen van goed administratie, een eerlijke procedure, kennelijke beoordelingsfouten en het recht om te worden gehoord als algemene rechtsbeginselen; zijn serieus.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“1.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland, dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol is beperkt tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het hele land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt: “De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ wordt bedoeld.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald:

“(...) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...)”

Tevens dient er op te worden gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake het volgende op:

“(...) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)”.

Voorts besloot de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt:

“(...) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (...)”.

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr.St. Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133, dat het volgende stelt:

“(...) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...) Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (...)”.

Een visumaanvraag ingediend voor de persoon die het visum vraagt, en niet voor de persoon die zich reeds in België bevindt en die men wil vervoegen. Deze laatste dient evident niet langer in het bezit te worden gesteld van een visum.

Het bovengestelde betekent niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid : A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt; 4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal; B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.”

Een visumaanvraag die wordt ingediend in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde: “Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst, overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. “Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut” – Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin, 1963, p. 968 en “la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère” - Doc.Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, “c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique” – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkt het administratief dossier was opgedragen aan ambtenaar H.A. en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing heeft

genomen en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld. En de betekening door de Consulaire post in het buitenland is gebeurd in het Frans.

2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker diende een visumaanvraag type D in om zijn vermeende broer, Y. (...) H. (...), in België te vervoegen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de visumaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat ouders van de referentiepersoon, H. (...) K. (...) D. (...) en M. (...) D. (...) zijn.

De referentiepersoon heeft bij zijn asielaanvraag aangegeven dat hij de volgende broers en zussen heeft:

[...], ongeveer 20 jaar

[...], ongeveer 13 jaar

[...], ongeveer 25 jaar

[...], °(...)/1996

[...], ongeveer 13 jaar

[...], ongeveer 19 jaar

[...], ongeveer 23 jaar
[...], ongeveer 30 jaar
[...], ongeveer 18 jaar

Zo vermeldt het Synthese visum nota de volgende opmerkingen:

“Voor de 3 oudste kinderen zijn er serieuze tegenstrijdigheden met de leeftijden in de asielaanvraag van Y. (...) en G. (...)

Zo zijn E. (...) en H. (...) geen tweeling

*Is B. (...) een pak ouder
probleem identiteiten*

Identiteit is niet hetzelfde als afstamming: de afstamming kan ok zijn maar de aangenomen identiteit kan vals zijn!!”

Eerst en vooral valt de verwerende partij op dat de achternaam van de referentiepersoon en de achternaam van verzoekende partij niet in overeenstemming zijn. Zo heeft verzoekster als achternaam H. (...) en de referentiepersoon H. (...). Men kan toch verwachten dat broers en zussen dezelfde achternaam hebben!

Verzoeker legt een geboorteakte en een Iraakse identiteitskaart bij zijn visumaanvraag waaruit blijkt dat hij is geboren op 1/1/2002. Verzoeker is 22 jaar op dit moment, terwijl de referentiepersoon in 2022 heeft verklaard dat verzoeker ongeveer 20 jaar was. De referentiepersoon heeft tijdens zijn asielrelaas niet verklaard dat H. (...) en E. (...) tweeling zijn. Dit brengt enige tegenstrijdigheid met de identiteit met zich mee!

Verzoekende partij roept in dat gemachtigde zich vooral baseert op de verklaringen van de broer en de zus tijdens hun asielrelaas en niet op de neergelegde documenten.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met alle elementen van het dossier, met name de Iraakse documenten die neergelegd zijn bij de visumaanvraag als de verklaringen van de broer (= de referentiepersoon) en de zus om tot de conclusie te komen dat er een probleem stelt met de identiteiten van de verzoekers die een visumaanvraag hebben ingediend.

Verzoeker haalt aan dat zij zich niet heeft kunnen verantwoorden tav de gemachtigde alvorens dat ze een beslissing nam.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het is niet aan de gemachtigde om bijkomende documenten of meer uitleg te vragen bij de neergelegde documenten. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geantwoord op de aanvraag dat ingediend is door verzoekende partij.

2. Verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM en verwijst naar de algemene situatie in Irak.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt verder dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Irak en brengt geen enkel bewijs bij om te bewijzen dat hij slachtoffer is geworden van enige geweld tav hem.

Verzoekers aanvraag bevat geen specifieke informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waar verzoeker zelf zich in zou bevinden. Bij een visumaanvraag is het niet voldoende om enkel naar de algemene situatie van Irak te verwijzen zonder deze effectief toe te passen op verzoekers eigen individueel geval.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

3. Verzoeker roept de schending in van artikel 8 van het EVRM.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen (cf. EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a./Verenigd Koninkrijk, § 130). Verzoekers, die in Irak verblijven, vallen niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dan ook niet toe gehouden ten aanzien van verzoeker de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Het gaat in casu niet om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating, waarbij er geen sprake is van een inmenging in het recht op gezinsleven en er dus geen beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekers en de verwerende partij lijken voor te houden. Er dient enkel te worden nagegaan of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het gezinsleven mogelijk te maken. Bij het nemen van een beslissing dient het bestuur een ‘fair balance’ te respecteren tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als een geheel. Bij deze belangenafweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet en het hoger belang van minderjarige kinderen (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §§106-109).

In zoverre verzoeker de Raad in zijn middel uitnodigt de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf over te doen, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bij machte is de feitelijke gegevens van een dossier of de opportuniteit van de bestreden beslissingen te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid (cf. RvS 21 november 2019, nr. 246.132; RvS 26 november 2002, nr.112.905). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden om de visumaanvraag te weigeren en in casu op grond van zijn vaststelling dat verzoeker geen prangende humanitaire situatie of familiaal isolement had aangetoond, de afgifte van deze visa te weigeren.

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Het beroep is ongegrond.”

2.3 In zoverre verzoeker met zijn betoog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het afdoende karakter van de motivering en het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht en het materieel motiveringsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7° of 8°, bedoelde familieleden, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2.

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 3.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3° (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 8°, bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De minister of zijn gemachtigde kan dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]

§ 6.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

In casu heeft verzoeker samen met zijn twee zussen, waarvan één minderjarige, een visumaanvraag ingediend teneinde hun broer in België te vervoegen. Hun broer betreft Y. H., die als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België en aan wie volgens de informatie vervat in het administratief dossier de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uit de

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de kwetsbaarheid van een persoon met internationale bescherming wordt aangenomen en dat de noodzaak voor mensen met internationale bescherming om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger verloopt dan voor de overige vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een consensus op internationaal en Europees niveau. Het Hof wijst er ook op dat uit diverse teksten van internationale bronnen blijkt dat indien een vluchteling niet in staat zou zijn om (aanvaardbare) officiële documenten voor te leggen, nationale autoriteiten worden aangespoord om andere bewijzen in overweging te willen nemen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde alle drie de visumaanvragen heeft geweigerd – zonder de mogelijkheid te laten een DNA-test en/of leeftijdtest uit te voeren – omdat de vooropgestelde identiteiten van de aanvragers niet naar waarheid kunnen worden geschat en dus “mogelijks” vals zijn. De gemachtigde is van oordeel dat hij op basis van de voorgelegde stukken niet de correcte identiteit van de aanvragers kan vaststellen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn visumaanvraag een kopie van zijn Iraakse geboorteakte alsook een kopie van zijn Iraaks identiteitsbewijs heeft voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde twijfels heeft bij de identiteit van verzoeker op basis van de verklaringen die zijn broer en zus hebben afgelegd in het kader van hun asielprocedure in België. De gemachtigde motiveert dat de leeftijd van verzoeker zoals vooropgesteld op de voorgelegde officiële Iraakse documenten niet overeenstemt met de leeftijd die verzoeker zou hebben volgens de verklaringen van zijn broer en zus. Hieruit blijkt dat twijfel over de leeftijd van verzoeker een doorslaggevende rol heeft gespeeld bij het weigeren van het visum.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, waar verzoeker verwijst naar de wetsbepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, zijnde de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, niet blijkt dat leeftijd of twijfel over leeftijd doorslaggevend is bij het al dan niet toekennen van een (humanitair) visum. Verder blijkt, zoals in de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd, dat verzoekers broer bij zijn verzoek om internationale bescherming melding maakte van verzoeker en hun twee zussen en hun namen correct heeft opgegeven. Er zit verder inderdaad, zoals de gemachtigde opmerkt in de bestreden beslissing, wel een verschil in opgegeven leeftijd met de leeftijd die op de identiteitsbewijzen van verzoeker staat vermeld.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde niet enkel de leeftijd van verzoeker in twijfel trekt, maar ook zijn identiteit zelf. Verzoeker heeft echter een Iraakse geboorteakte en een Iraaks identiteitsdocument voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde de authenticiteit van de identiteitsdocumenten betwist. Verzoeker wijst er terecht op dat dit officiële stukken zijn die door de bevoegde Iraakse overheid zijn afgeleverd en dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar de authenticiteit van die stukken. Blijkens de bestreden beslissing wordt de authenticiteit van deze documenten louter terzijde geschoven op basis van de verklaringen van verzoekers broer en zus tijdens hun asielprocedure. De Raad wijst erop dat dienaangaande elk stuk op zijn eigen merites moet beoordeeld worden en dat als bewijs van identiteit dan ook meer waarde moet gehecht worden aan geboorteaktes en officiële identiteitsdocumenten, die worden afgegeven door de bevoegde overheid, dan aan bijvoorbeeld verklaringen van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming tijdens de asielprocedure.

In het licht van de voormelde vaststellingen dat verweerder als dusdanig niet aangeeft te twijfelen aan de echtheid van het voorgelegde Iraakse identiteitsbewijs en evenmin aan het gegeven dat dit document verzoeker toebehoort, is de Raad van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheid nog niet volstaat om de identiteit van de aanvrager op zich in twijfel te trekken. Er blijkt niet dat dit motief voldoende draagkrachtig is om de bestreden beslissing op zichzelf te kunnen dragen.

Verzoeker kan gevolgd worden dat *in casu* geen onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van de Iraakse identiteitsbewijzen. Indien de gemachtigde twijfels heeft op basis van verklaringen van een derde, had hij een zorgvuldig onderzoek kunnen (laten) uitvoeren van de identiteitsdocumenten (*cf.* RvS Nederland 16 juni 2021, ECLI:NL:RvS 2021:1287; RvS Nederland 26 januari 2011, ECLI:NL:RvS 2011: 6382).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Door de identiteit zelf in vraag te stellen, wordt *ipso facto* ook de verwantschap door de gemachtigde in vraag gesteld. Dit kan niet redelijkerwijs ontkend worden aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing wijst op de “*vermoedelijke*” broer. Verzoeker wijst er evenwel terecht op dat in een situatie van twijfel over de verwantschap het *in casu* kennelijk onredelijk is niet de mogelijkheid te bieden andere bewijsmiddelen voor te leggen zoals bv. een DNA-test. Een schending van de materiële motiveringsplicht, die onder meer inhoudt dat het bestuur niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit mag komen, wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het betoog van verweerder in zijn nota met opmerkingen laat niet toe de vastgestelde onwettigheden te remediëren. In wezen volhardt verweerder slechts in de motieven van de bestreden beslissing. Waar hij

aanvoert dat de achternaam van de referentiepersoon verschillend is van de achternaam van verzoeker, kan de Raad enkel vaststellen dat dit motief niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN